

вече отъ всичкы-тѣ. Той громогласно, при всичко-то собраніе народно, прославлявалъ Господа Бога.

Давидъ принесълъ жертвъ благодарственнѣ Богу и праздновалъ наедно со всичкыя народъ тоя день.

Соломонъ, още при живота на бащѣ му, ся помазалъ за царь Израилскый. Князове-тѣ, велможи-тѣ и народа-тѣ, всичкы ся радвали на това избраніе. Като устроилъ по тоя начинъ господарственны-тѣ дѣла, Давидъ прѣдалъ правленіе-то на сына си.

На смъртныя одръ Давидъ казалъ Соломону: „азъ отиваю тамъ, гдѣ всѣкъ смъртенъ трѣбва да иде; а ты ся крѣпи и бди мжѣ съвършенъ. Пази завѣта на Господа твоего, ходи въ пѣтя, който е назначенъ отъ Него; исполнявай заповѣди-тѣ, които сѣ написаны въ закона Моисеевъ: Да ся исполни дума-та на Господа, коѣто ми е рекълъ: ако сынове-тѣ ти запазятъ заповѣди-тѣ Ми, то потомцы-тѣ ти никога не ще прѣстанѣтъ да царуватъ на прѣстола Израилскый.“

Главно-то обѣтованіе, което было дадено отъ Бога Давиду, и което го утѣшавало на смъртныя часъ, было: че отъ потомство-то Давидово ще ся роди Искупитель.

Св. Давидъ ся прѣставилъ въ глѣбока старость, царувалъ подиръ Саула четиридесять години и былъ погребенъ на Сіонскѣ-тѣ горѣ.

ГЛАВА LXX.

Соломонъ—царь.

Соломонъ былъ младъ, кога възлѣзълъ на прѣстола Израилскый. Каквы чувства сѣ го одушевляли въ начало-то на негово-то царуваніе, за това може да разбере чловѣкъ отъ слѣдующе-то прошеніе. Богъ ся явилъ Соломону ношемъ нѣспи и рекълъ му: „проси отъ Мене, что искашь.“